

Demonstrace Žlutých vest 1. prosince 2018 v Paříži

Rozhovor s Alainem de Benoistem pro francouzské stránky Boulevard Voltaire vedl Nicolas Gauthier.

Nicolas Gauthier: Nastal už podle vás čas na zhodnocení hnutí Žlutých vest?

Alain de Benoist: Zatím asi nejlepší zhodnocení zní, že na skutečnou rekapitulaci je stále ještě příliš brzy, jelikož hnutí nejen že žije dál, ale dokonce jako by chytilo druhý dech. I po třech měsících – navzdory zimě a sněhu, vánočnímu příměří, navzdory mrtvým a zraněným, navzdory obětem policejní brutality (zlomené čelisti, utržené paže, rozdrčené nohy, vyražené oči, krvácení do mozku), kritice, jež se protestující postupně snažila vykreslit jako opilecké *beaufs* („burany“), 1] nacisty („hnědý mor“) a kriminálníky, kteří si navíc dovolili narušit obchod, odradit od cesty do Francie turisty a dokonce, hrůza hrůz, sabotovali zahájení výprodejů – navzdory tomu všemu jsou **Žluté vesty** pořád tady. Drží se velice dobře, nerozdrobily se a většina francouzského národa jejich konání i nadále schvaluje. To je jen další důkaz, že toto hnutí vůbec není jako všechna ostatní.

A je tu ještě něco. Žluté vesty se před zahájením protestů neznaly. Lidé utopení v anonymitě masy si často byli navzájem cizí, přestože byli sousedé. Během těch týdnů na kruhových objezdech se však vzájemně objevovali. Mluvili spolu, porovnávali své zážitky a naděje,

spojoval je tentýž hněv a tytéž emoce. Společně také jedli, prožívali společně dny a dokonce noci a těšili se z téhož ducha solidarity a velkorysosti. Hnutí Žlutých vest se tak stalo působivým mechanismem obnovené socializace v době, kdy se sociální pojivo na všech stranách bortí a hroutí. Všechno to zcela jistě nezmizí a Žluté vesty tak nyní vědí, že už nejsou osamocení, „neviditelní“. Znovu objevili význam pospolitosti.

NG: Jak bude vypadat budoucnost hnutí? Lze si představit širokou populistickou frontu se Žlutými vestami jako jejím pojivem?

AdB: Někteří si to tak malují, přijde mi to ovšem velice předčasné. Momentálně musejí Žluté vesty zdárně odolat všem pokusům rozdělit je a využít ke vlastním účelům lidmi mimo hnutí. Hlavně nesmějí kandidovat do evropských voleb, což by nutně oslabilo opozici. Hnutí by mělo zůstat obtížně definovatelné, snažit se co nejméně poškozovat drobné živnostníky, rozhodně se vypořádat s násilníky, kteří se na něm chtějí přiživit. Nejspíš by také měli soustředit své požadavky na témata, u nichž je největší šance na sjednocení roztržitého hněvu, např. v požadavku na zavedení možnosti lidem vyvolaného referenda.

NG: A co „velká celonárodní debata“?

AdB: Guy Debord kdysi podotkl, že kdyby volby mohly něco změnit, už dávno by je zakázali. Totéž můžeme dost dobře říci i o Macronově „celonárodní debatě“: kdyby představovala šanci na splnění požadavků Žlutých vest, vůbec by k ní nemohlo dojít. Pokud v parlamentu chtějí, aby se nad něčím nadobro zavřela voda, obvykle zřídí komisi. Aby získal čas, slibuje Macron – protože je to v módě – „otevřenou debatu“. Ta má posloužit tak trochu jako pohovka doktora Freuda: „Lehněte si a povězte mi o tom, co vás trápí. Uleví se vám.“

Debaty namísto rozhodování, to je ostatně velice osvědčená a oblíbená metoda buržoazních tříd. Přinejhorším se slavná „celonárodní debata“ uzavře bez nějakých hmatatelných výsledků. V nejlepším případě pak bude vítězoslavně ohlášeno několik nedůležitých závěrů. 2] Tu a tam učiní nějaké ústupky (uhlíková daň, maximální povolená rychlost 80 km/h atd.), opravdu zásadní otázky, tj. takové, jež vybízejí k opravdové změně společnosti, ovšem zůstanou zcela stranou.

Lidé u moci nedokáží požadavkům Žlutých vest skutečně naslouchat, protože svět nižších tříd jim je mentálně, kulturně i fyziologicky cizí. Mají pocit, že před sebou mají klasické požadavky „nespokojeného lidu“, které dokáží zneutralizovat osvědčenými prohlášeními a vhodnou komunikační strategií. Neuvědomují si, že ve skutečnosti stojí před revoltou, z nutnosti existenciální, těch, kteří obětovali celé své životy marným snahám vydělávat, jen aby zjistili, že z toho, co vydělají, už se nedá žít, a tak vlastně nemají co ztratit. V okamžiku kulminace demonstrací, kdy kolem Elysejského paláce kroužila helikoptéra pro případ, že by ji Macron potřeboval pro svůj útěk, však elity zažily strach, fyzický strach, čehož jsme byli svědky poprvé za hodně dlouhou dobu. Dnes už si ale znovu upevnily své otržené třídní opovržení, a i když se pokoušejí projevovat sympatie, těm, kdo v nich vyvolali strach, to nikdy neodpustí.

„Vzpurní Galové“ jsou hodnými nástupci „gézů“ (i geusové, z francouzského *gueux* –

„žebráci“), kteří v 16. století ve Flandrech a Nizozemí ze svého opovržlivého pojmenování učinili odznak cti, když se stali ztělesněním lidového rozhořčení a boje proti autoritě španělského habsburského krále Filipa II., kterému se časem dostalo podpory Viléma Oranžského. Jejich gerilová válka, která vypukla roku 1556, nakonec dosáhla úplného osvobození Spojených provincií. Nádherná holandská píseň „Ať žijí žebráci!“ složená k oslavě jejich památky, si dnes zaslouží být znovu zpívána.

Poznámka:

1] *Beauf* je hovorový francouzský výraz pro šovinistického, neotesaného a neinteligentního člověka s nepoučenými, ale o to rozhodněji zastávanými postoji. O jeho rozšíření se značně zasloužil karikaturista *Charlie Hebdo* Cabu, který vytvořil takto pojmenovanou postavu zkrácením francouzského výrazu „švagr“ – „beau-frère“. Podobný význam má např. i anglický „redneck“.

2] *La montagne accouchera d'une souris* (Doslova „Hora porodí myš“ – tzn. minimální výsledek za vynaložení obrovského úsilí).

Rozhovor s Alainem de Benoist AdB: *pourquoi le gouvernement ne comprend pas la révolte des gilets jaunes...* vyšel na stránkách Boulevard Voltaire 20. ledna 2019. Anglická verze (překlad Eugène Montsalvat) Alain de Benoist: *Why the government doesn't understand the Yellow Vests' revolt ...* vyšla na stránkách Geopolitica.ru 7. února 2019.